

Alice věděla, že netrpěl. To ji uklidnilo. Přemýšlela, jestli mu má zavřít oči. Ve filmech viděla, jak příbuzní víčka zatlačili jemným pohybem palce. Vstala, postavila se vedle Julia a ruku položila na jeho tvář. Zachvěla se. Loni v létě našla u vstupních dveří domu vrabce vypadlého z hnízda. Vzala ho domů a celou dobu ho držela v ruce, na jediném myslitelném místě, kde ho mohla nechat zemřít. Naposledy se zachvěl a byl mrtvý, stále však zahalený teplou hebкостью. Dotkla se Julových víček, jeho řasy ji téměř neviditelně pohládily. Ptáček se znovu probudil. Rychle ruku stáhla zpět. Nemůže. Kdyby to udělala, z obličeje by mu zmizel výraz údivu. Zase se posadila na nízký stolek. Spatřila jeho udivený, téměř ostýchavý pohled, díky kterému vypadal mladě a zranitelně. Nechá to tak, jak to je.

Když znovu zabloudila pohledem dolů,

uviděla na perském koberci jeho nohy v ponožkách. Usmála se. „Jule, no tak,“ řekla a zavrtěla přitom hlavou. „Kde máš pantofle? Prochladnou ti nohy a nastydne měchýř.“

Odešla do ložnice protkané stejným prazvláště bílým světlem. Musí vyvětrat, to však dělával Jules. Udělá to sama. Síla, kterou musela při otevírání oken vyvinout, jí projela kostmi a spustila řetězovou reakci zmatených myšlenek. Co bude dál? Jak bude trávit den bez Jula? Jak bez něho bude žít? Donutila se myslet pouze na jeho kožené pantofle a vydala se je hledat po malém bytě. V koupelně bezděčně otevřela víko koše na prádlo. Srdce jí tlouklo až v krku. Zcela nesmyslné hledání pantoflů mrtvého manžela zabránilo tomu, aby se to v ní rozpoutalo. Aby vystoupila z břehů.

Ležely vzorně narovnané pod stolem, přesně pod jeho talířem. Tady musel pocítit první varovný tlak ruky na zádech, domnívala se Alice. Než sklouzl přes okraj propasti, dovloukl se ještě v ponožkách ke gauči. Posadila se na jeho židli, sundala si pantofle a vklouzla

do Julových, kožených. Vyhřátým vnitřkem ji přivítaly stejně, jako kdysi ona přijala Jula. Pocit dojetí, jenž jí nejprve podlomil nohy a pak projel přes boky až do břicha, jí na chvíli nedovolil vstát. Nakonec se přece jen vzchopila, odšourala se do obývacího pokoje a znovu se posadila naproti Julovi.

„Obuju ti pantofle a potom se nasnídám,“ řekla jeho udivenému obličejí. „Naposledy vypiju tvou kávu. A musím popřemýšlet, co dál, když už ji pro mě nikdy neuvaříš.“

Předklonila se a svaly na stehnech se bolestivě napnuly. Ty pantofle mu musí obout.

„No tak, pomoz mi trochu,“ povzbuzovala Jula. Pata levé nohy zapadla přesně do dlaně její pravé ruky.

Jeho neživá noha byla těžká jako olovo. Nepohnulo se ani koleno, ani noha. Alice to však nevzdávala. Klekla si na úzký pruh koberce mezi stolem a Julovou nohou a postupně otáčela s pantofli tak dlouho, dokud mu je neobula. V náhlém návalu emocí strčila ruce pod Julovy nohavice a objala jeho nohy. Její polaskání dosáhlo až pod kostnatá kolena. Z jeho kůže se linul podobný chlad,

jako kdyby se procházel večerním vzduchem s holýma nohama. Otočila lem nohavic a všimla si modrobílých stínů dodávajících jeho kůži barvu odstředěného mléka. Stejnou, jakou měla i ona.

Kvapně sundala ruce z Julových nohou a schovala je do kapes. V kuchyni si sama nalila kávu a namazala krajíc chleba mermuřkovou marmeládou. Jedla, míchala kávu a polykala. Pozorovala kousek přesevěného světa venku a z dálky opět zaslechla hluk, který zesiloval. Strídající se krátké a dlouhé škrabání, jak kdosi na zápraží odklízěl sníh. Aspoň neupadne, až půjde za chvíli na nákup. Musí jít dnes nakoupit? Bude muset ještě chodit na nákupy? Nedokázala si představit, že by měla procházet mezi regály supermarketu sama, aniž by ji Jules dirigoval. Hrdlem jí stoupal nervózní smích.

Co má udělat? Zavolat doktorovi? Hermanovi? Určitě už odešel do práce. Vzala by to Aimée, jeho žena. Rozhodně zavrtěla hlavou. O otcově smrti se musí Herman dozvědět od

ní. Ne oklikou. Nebo Aimée není žádná oklika? Vstala a nalila si ještě jeden šálek kávy, aby udržela na uzdě znovu se probouzející paniku. Tentokrát přímo pod žaludkem.